

ἀνέρχεται, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξηφανίσθη.

Ἡ καταπακτὴ ἐπανεκλείσθη ἀμέσως, καὶ ὑπόκωφος ἤχος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν αἰχμαλώτων ὅτι ἐναπέθετον ἐπ' αὐτῆς σάκκους ἢ ἄλλα σκεύη, ὧν τὸ βάρος θ' ἀντίστατο βεβαίως εἰς ὅλας τὰς προσπαθείας, ὥς τυχὸν ἤθελον καταβάλλει ὅπως τὴν ἀνεγείρουν.

Ἡ προφύλαξις ὅμως αὕτη ἦτο ὅλως ἄσκοπος, καθόσον δέκα πέντε περίπου ποδῶν διάστημα ἐχώριζε τὸ ἔδαφος τοῦ θόλου, καὶ κλίμαξ δὲν εὕρισκετο ἐν τῷ ὑπογείῳ.

— Μὰς ἐσφάλιζαν, ἐσκέφθη ὁ Πιεδοῦσης. Ὁ λάκκος εἶνε βουλομένος καὶ οἱ κόρακες δὲν θὰ ξαναγυρίσουν πλέον.

Χωρὶς δὲ ποσὼς νὰ διστάσῃ, προσέτρεξεν ἐκ νέου εἰς τὰ πυρεῖά του.

Ἐσκέφθη ταχέως καὶ ὀρθῶς, ὅτι οἱ κακοῦργοι τοῦ μύλου οὐδόλως θὰ ἐμερίμνων πλέον περὶ τῶν αἰχμαλώτων, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἀποδράσωσιν.

Ὅθεν ἡδύνατο ἤδη νὰ ἐνεργήσῃ ἀφρόως μῆτοι κατασκοπευθῇ, καὶ πρῶτον ἔργον αὐτοῦ ἦτο ν' ἀνάψῃ πάλιν τὸ κηρίον του.

Ἐσπευδε νὰ μάθῃ τίς ἦτο ὁ σύντροφος τῆς δυστυχίας του, ὃν τῷ εἶχον ἐξαποστείλει, ὁ δυστυχὴς, ὃν ἐνεταφίαζον, ζῶντα ἢ τεθνεῶτα, εἰς τὸν τάφον ἐκείνον ἔνθα ἐστέναζεν ἤδη ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάμπρεμερ.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὸ ἐργόχειρόν της κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της προσέλαβον γλυκεῖαν ἔκφρασιν, τὸ βλέμμα της ἐγένετο τρυφερώτατον καὶ θλιβερόν μειδίαμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων της.

Ἀφῆκε τὴν χεῖρά της νὰ πέσῃ μετὰ τρυφερὰς ἀφειλείας ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ὁρατίου.

Ἡ καρδιά της ἀτυχοῦς γυναικὸς ἠσθάνετο ἀκατάσχετον διψαν παραμυθίας, τὴν ὁποίαν μόνον ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἡδύνατο νὰ προσδοκᾷ.

— ὦ! εἶπατε ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾶτε, Ὁράτιε... χωρὶς νὰ ἐνδοιάσετε περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας μου;...

Πάντοτε τὸ ὄνομα καὶ ἡ οἰκογένεια! Δὲν ἦτο πράγματι παράδοξον ἡ ἐπιμονὴ της, ὅπως ἐπανέρχεται ἐπὶ τόσον δυσaréστον θέματος;

Ὁ Ὁράτιος τὴν ἐθεώρει χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, μάτην πειρώμενος νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τοὺς διαλογισμούς της.

Ἐκείνη ἐδράξατο τῆς χειρὸς του καὶ

τῷ ἐθώπευσε μάλιστα ὀλίγον τοὺς δακτύλους· ἐπεθύμει νὰ τῷ ἀποσπάσῃ μίαν ἀπάντησιν.

— Θὰ μὲ ἡγαπᾶτε; ἐπανελάβεν.

Ἄχ! ἡ σειρήν!

Ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν προαισθημάτων τοῦ ἐραστοῦ της, ὅστις ἀνέκραξε ζωηρῶς:

— Ὑφ' οἴκας δῆποτε περιστάσεις!... ὑφ' οἰονδήποτε ὄνομα... ὦ! ναί!... θὰ σὰς ἡγάπων!

Ἐφερε τὸν βραχίονά της περὶ τὸν τράχηλόν του καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλησίον τῶν ἰδικῶν του.

— Εἶνε ἀληθές;

— Τόσον ἀληθές, ὅσον καὶ ὅτι ὁ οὐρανὸς ὑπέρκειται τῶν κεφαλῶν μας.

Ἡ Μέρση κατενύγετο ὑπερηφάνως ἐκ τῶν συνήθων τούτων λόγων καὶ ἐπεθύμει νὰ τῇ τὰς ἐπανελάμβανεν ἐκεῖνος ἀκαταπαύστως.

— Χωρὶς νὰ σὰς μέλῃ περὶ τοῦ τί τυχὸν ὑπῆρξα;... Δι' ἐμὲ μόνην;

— Δι' ὑμᾶς μόνην!

Ἡ κεφαλὴ της ἐκλινε πρὸς τὸ στῆθος τοῦ Ὁρατίου.

— Σ' ἀγαπῶ!... σ' ἀγαπῶ!... τῷ ἔλεγε. Σ' ἀγαπῶ.

Ἡ δὲ φωνὴ της ὑψοῦτο ἐν νευρικῇ ἐξάψει καὶ κατέληξε μετ' ὀλίγον εἰς κραυγὴν βραγχὴν ἀπελπισμοῦ καὶ λύσσης.

Ἡ συναίσθησις τῆς ἀληθοῦς θέσεώς της ἀπέναντι τοῦ Ὁρατίου ἐξηγείρετο ἐν αὐτῇ ἐν ὅλῃ τῇ φρίκῃ της τὴν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ ὁμολογία τοῦ ἔρωτός της διέφρευε τῶν χειλέων της.

Οἱ βραχίονές της ἐνετάθησαν καὶ κατέπεσαν ἀμέσως κατὰ μήκος τοῦ σώματος της καὶ ἀνετράπη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλιντήρος, κρύπτουσα τὴν μορφήν της ἐντὸς τῶν χειρῶν.

— ὦ ἀφήσατέ με!... εἶπεν ἄσθενῶς. Ὑπάγετε!... ἀπέλθετε!

Ὁ Ὁράτιος ἐπειράθη νὰ περιβάλῃ τὴν ὀσφύν της διὰ τοῦ βραχίονός του ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Νὰ σὰς ἀποστείλω τὴν Λαίδην Ζάνετ;

Ἐκείνη ἀνηγέρθη μόνη της καὶ τὸν ἀπώθησε μακρὰν αὐτῆς δι' ἀγρίας κινήσεως, ὥς ἐὰν ἤδη ἐφοβεῖτο αὐτόν...

— Τὸ γαμήλιον δῶρον! ἀνέκραξε δρατομένη τῆς πρώτης τυχούσης εἰς τὸ πνεῦμά της προχείρου προφάσεως, ὅπως τὸν ἀπομακρύνῃ. Προσεφέρθητε νὰ μοὶ φέριτε τὸ δῶρον τῆς μητρὸς σας. Φλέγομαι ἐκ τοῦ πόθου νὰ τὸ ἴδω. Ὑπάγετε νὰ μοὶ τὸ φέρετε, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Ὁράτιος ἠθέλησε νὰ τὴν κατευνάσῃ, ταῦτόν ὡς ἂν ἐπειράτο διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν θωπειῶν νὰ πραινῇ τὴν θύελλαν καὶ τὰ κύματα.

— Σπεύσατε λοιπόν! ἐπανελάβε συμπίεζουσα τὴν καρδίαν της διὰ τῆς νευρωδῶς συνεσφιγμένης χειρὸς της. Ἀφ' ἐτέρου δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου τόσον καλὰ... ὑποφέρω ὁμιλοῦσα... κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως... ὅθ' ἦμαι

κάλλιον μόνη. Φέρετέ μοι τὸ δῶρον! Ὑπάγετε.

— Νὰ σὰς στείλω τὴν Λαίδην Ζάνετ; Νὰ μηνύσω τῆς θαλαμηπόλου σας;

— Μὴ μοὶ στείλετε κανένα! Μὴ εἰπῆτε εἰς οὐδένα τίποτε!... ἂν μὲ ἀγαπᾶτε!... ἀφετέ με μόνην ἐδῶ... καὶ ἀμέσως μάλιστα.

— Ὅθ' ἔσας ἐπανίδω ὅταν ἐπιστρέψω;

— Μάλιστα!... μάλιστα!...

Ὡφείλε νὰ τὴν ὑπακούσῃ.

Ὁ Ὁράτιος ἐξῆλθεν ὅμως τῆς αἰθούσης μὲ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον ὑπὸ ζοφῶδων προαισθησεων.

Ἡ Μέρση τότε ἀνέπεμψε βαθύτατον στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς πλησιεστεράς τυχούσης ἑδρας.

Ἐὰν ὁ Ὁράτιος παρέμενεν ἐπὶ ἐν λεπτὸν εἰσέτι... τὸ ἠσθάνετο... τὸ ἐγνώριζε, θὰ συνετριβετο ἐνώπιόν του. Ὅθ' ἐρρηγνύετο ἡ δυσκόλως συγκρατουμένη ἀγωνία τῆς ψυχῆς της καὶ θὰ τῷ ἀπεκάλυπτε τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν.

— Ἄχ!... ἐσκέφθη, φέρουσα τὰς παγωμένας αὐτῆς χεῖρας ἐπὶ τῶν φλογισμένων ὀφθαλμῶν της, ἔχον μόνον ἡδυνάμην νὰ κλαῖσω τοῦλάχιστον, τόρᾳ ὅτε οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ ἴδῃ!

Τὸ δωμάτιον ἦτο κενὸν καὶ εἶχε πάντα λόγον νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦτο μόνη.

Ἐν τούτοις, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ταύτην, ὑπῆρχον ὧτα, ἅτινα τὴν ἤκουον καὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες τὴν κατεσκόπευον.

Ἡ ὀπισθεν αὐτῆς κειμένη καὶ ἀπέναντι τῆς πρὸς τὴν βιβλιοθήκην θύρα, ἥτις ἦγε πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, ἠνεώγη ἀθόρῶως, βραδέως, ἀνεπαίσθητως. Καὶ ὅταν τὸ ἀνοιγμα ἐπλάτυνθη ἱκανῶς, προσέκυψαν ἀπ' αὐτῆς χεῖρ με μέλαινα χεῖράκια καὶ βραχίων ἐντὺς μελαίνης χεῖριδος.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ τεθλιμμένη ὡρὰ μορφή τῆς γνησίας χάριτος Βράδον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὁποίας ἔλαμπον ἐξ ἐκδικήσεως καὶ χαρᾶς, καθηλωμένοι ἐπὶ τῆς Μέρσης, καθημένως εἰς τὴν ἐτέραν ἄκραν τοῦ δωματίου.

Ἐκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἔστη.

Μόλις αἰσθητὸς θόρυβος εἰς τὴν ἄκραν τοῦ θερμοστέγου ἀκουσθεὶς ἐπληξέ τὰς ἀκοὰς της.

Ἐκροάσθη, ἐβεβαίωθη ὅτι δὲν ἦπατατο καὶ ὠπισθοδρόμησε συσπῶσα ἐξ ὀργῆς τὰς ὀφρὺς, καὶ εἶτα ἐκλείσεν ἡσυχῶς πρὸ αὐτῆς τὴν θύραν.

Εἶχε διακρίνει καλῶς ἀπομεμακρυσμένον ψίθυρον δύο ἀνδρῶν συνομιλούντων ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ θερμοστέγου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Τίνες ἦσαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, καὶ τί ἐμελλον νὰ πράξωσι;

Δυστὴν θάτερον. Ἡ ὥφειλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου ἢ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ θερμοστέγου καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ διὰ μέσου τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

Γονυπετήσασα ὀπισθεν τῆς θ; καρύκι

μέ το οὖς ἐπὶ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ, ἡ Χάρις Βράδον ἀνέμενεν.

ΙΕ'

Νέα συνάντησις.

Ἡ Μέρση δὲν εἶχεν ἀκούσει οὔτε τὸν ἐλαφρὸν τριγμὸν τῆς ἡμιανοιχθείσης καὶ αὐθις κλεισθείσης θύρας, οὔτε τὸν ψίθυρον τῶν φωνῶν ἐν τῷ θερμοστέγῳ.

Ἡ τρομερὰ ἀνάγκη, ἥτις παρουσιάζετο ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὸ πνεῦμά της πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ἠγείρετο καὶ ἤδη ἐπιτακτικὴ ἐν αὐτῇ.

Ὡφείλε πρὸς τὴν Χάριτα Βράδον νὰ ἐξομολογηθῇ τὴν ἀλήθειαν.

Ὅσῳ περισσότερον ἀνέβαλλε τὴν ὁμολογίαν της, τόσο μᾶλλον ὕβριζε τὴν δυστυχίαν, τῆς ὁποίας εἶχε κλέψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν εὐτυχίαν. Τὴν δυστυχίαν ἐκείνην... ἥτις δὲν εἶχε φίλους, ἥτις δὲν εἶχεν ἀποδείξεις καὶ μαρτυρίας τῆς ταυτότητός της, καὶ ἦτο ἀνίσχυρος νὰ ἐπανορθώσῃ μόνῃ τὴν ἀδικίαν, ἣν ὑφίστατο, μάτην ἐπικαλουμένη δικαιοσύνην.

Μάλιστα, ἡ Μέρση τὸ ἐγνώριζε!... καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐσκέπτετο τὸ τρομερὸν τοῦτο καθήκον, τόσο ὀλιγώτερον συνεκράτει τὸν τρόμον, ὅστις τὴν κατελαμβάνε καὶ εἰς μόνον τὴν σκέψιν μιᾶς ὁμολογίας!...

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ἐκείνη δὲ ὑπεχώρει ἀδιαλείπτως.

Συνήθης τις φόβος τῇ ἔκλειε λοιπὸν τὸ στόμα;

Ὅχι! διότι ἤρχιζεν αὐθις ν' ἀποκαθίσταται ὅ,τι ἦτο, ὅταν ὁ κόσμος δὲν εἶχε δι' αὐτὴν οὔτε θέσιν νὰ τῇ παραχωρήσῃ, οὔτε τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα νὰ τῇ ὑποσχεθῇ τοιοῦτόν τι.

Ἐὰν δὲν ἀνεμιμνήσκετο τοῦ παρελθόντος, θὰ συνεῖχε τὸν τρόπον της καὶ θὰ ὑπέεικεν εἰς τὸ εἰμαρμένον της.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ... δὲν ἠδύνατο!

Ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο κυρίως οὔτε ὁ φόβος τῆς ὁμολογίας αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, οὔδ' ὁ φόβος τῶν συνεπειῶν, αἵτινες ἦτο δυνατόν νὰ ἐπακολουθήσωσιν αὐτῇ. Δὲν τῇ ἐπέβαλλε τὴν σιγὴν ὁ φόβος οὗτος.

Καὶ ὅμως, ὅποια φρίκη!... νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν Ὁράτιον καὶ εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ ὅτι εἶχε δολίως ὑποκλέψει τὴν ἀγάπην των.

Διότι ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἡ μὲν Λαίδη Ζάνετ ἐδείκνυτο τρυφερώτερα, ὁ δὲ Ὁράτιος ἐρωτικώτερος.

Πῶς ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ καὶ πρὸς τὸν Ὁράτιον ὅτι εἶχε ψευστῇ πρὸς αὐτούς;

— Ὡ! δὲν δύναμαι... εἶνε τὸσόν καλοὶ πρὸς ἐμέ... ὅχι! δὲν δύναμαι.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐνδόμυχος πάλιν, ἥτις κατέτρυχεν αὐτὴν ἀπὸ ἐπτά ἡμερῶν... καὶ τὴν φορὰν δὲ ταύτην, ὅπως πάντοτε, τὸ θάρρος τὴν κατέλειπεν.

Ὁ ψίθυρος τῶν φωνῶν εἰς τὴν ἐτέραν ἀκραν τοῦ θερμοστέγου εἶχε πύσει.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστη-

ρίου ἠνεώγη αὐθις μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων.

Ἡ Μέρση, πάντοτε ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, οὔδ' ὑπώπτενε κἂν τί ὀπισθεν τῆς συνέβαινε.

Αἱ σκέψεις της, ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς ἤδη, ἠκολούθουν ἕτερον ροῦν· διηρώτα τὸ μέλλον.

Ὑποθέτουσα τελεσθεῖσαν τὴν ἐξομολογήσιν της, παραδεχομένη ὅτι ἐκείνη, ἥς κατεῖχε τὴν θέσιν, κατάρθωσε νὰ εὕρῃ τὸ μέσον ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀπάτην, ὁποῖον κέρδος ἡ Χάρις Βράδον, ἡ γνησία Χάρις, ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ ἐκ τοῦ αἵσχους τῆς Μέρσης Μερρίκ;

Θὰ ἡσθάνετο ἡ Λαίδη Ζάνετ πρὸς τὴν πραγματικὴν ἐξ ἀγχιστειᾶς συγγενῆ της νεάνιδα τὴν συμπαθεῖαν, ἣν τῇ εἶχεν ἐλκύσει ἡ ἄλλη, ἡ διὰ δόλου ὑπεισδύσασα εἰς τὸν οἶκόν της, ἀλλὰ καὶ τὸσον ἀσφαλῶς κερδήσασα τὴν καρδίαν της;

Προφανῶς ὄχι.

Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὴν γνησίαν Χάριτα νὰ κατακτήσῃ τὸσον τὴν ἀγάπην τῆς Μιλαίδης, ὅσον κατέκτησε ταύτην ἡ ψευδὴς Χάρις.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἡσθάνετο ἡ Μέρση, ἡδύνατο ν' ἀποδώσῃ αὐστηρὰν δικαιοσύνην... ἀλλὰ ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι θὰ ἔδιδεν αὐτὴ καὶ τὴν καρδίαν της εἰς τὴν νεήλυδα. Δὲν θὰ ἐνεπιστεύετο ἀνεπιρλάκτως ἐαυτὴν δευτέραν φορὰν.

Ἡ Χάρις Βράδον θ' ἀνεγνωρίζετο τυπικῶς... ἀλλὰ μόνον ἀπλῶς θ' ἀνεγνωρίζετο, ποσῶς δὲν θὰ ἠγαπᾶτο.

Ἡ Μέρση εὗρισκε λοιπὸν ἐλπίδα τινὰ εἰς τὸν νέον τοῦτον τρόπον τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν γεγονότων;

Ναί!

Ἡσθάνετό τι παρεμφερὲς πρὸς ἐλπίδα, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ἀναπόφευκτον ἐξίλασμον ἄλλως ἢ διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀμαρτήματος.

Διότι, ἐπὶ τέλους, τί ἀπώλεσεν ἡ Χάρις ἐκ τοῦ κακοῦ ὅπερ τῇ προσεγένετο;

Ἀπώλεσε τὰς ἀμοιβὰς τῆς θέσεως τῆς δεσποινίδος τῆς ἀκολουθίας καὶ ἀναγνωστρίας τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἐὰν λοιπὸν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων, ἡ Μέρση εἶχε σχηματίσει οἰκονομίαν τινὰς ἐκ τῆς γενναιοδωρίας τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ ἠδύνατο νὰ προσθήσῃ τὰς οἰκονομίας ταύτας εἰς τὴν Χάριτα.

Ἐὰν προετοίμα θέσιν τινὰ, ἡ παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ προστασία τῆς Μέρσης ἠδύνατο νὰ συμβάλῃ πρὸς εὐρεσιν τῆς θέσεως.

Ἡ Χάρις ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ ζητήσῃ καὶ τὰ πάντα νὰ ἐπιτύχῃ... ἤρκει νὰ ἤρχετο εἰς συμβιβασμὸν.

Αἰσθανθεῖσα ἐαυτὴν ἐνισχυθεῖσαν αἰφνιδίως καὶ ἀποτόμως ἐκ τῶν περὶ τῆς σωτηρίας της νέων τούτων προσδοκιῶν, ἡ Μέρση ἠγέρθη παράφορος καὶ ἀγανακτοῦσα διὰ τὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου ἀδράνειάν της.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΓΩΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Ἀμπρουῦ Ένυ· λη. δρ. 3. (3,30)
 «Λέων Διώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰαδ. Σκυλίτση Δρ. 1.50 [1,80]
 «Τὰ Δύο Ἄλκυον» Αἰμιλίου Ρισσούργου, δρ. 1.50 [2]
 «Ἡ Ὠραία Παρισινή»..... λ.επ. 60 [70]
 «Παρισίαν Ἀπόκρυφον», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίτση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Διαβολὸς - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail..... Δρ. 1.50 (1,70)
 «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 4 (1,20)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κράσι», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]
 Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα..... » 4
 «Μαρίᾳ Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [53]
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδρίτᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).
 «Οἱ Μελλόνυμφος τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμει, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεντιτσάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]
 «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
 «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Έμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίكتورος Οὐγγὺ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2)..... δρ. 4 (4,30)
 «Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Ademe Achard..... λ.επ. 75 [90]
 «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]
 «Ὑπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20-
 «Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
 «Ὁ Γονάμβης Κορδούβης ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]
 «Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γ. Καμπούρογλου.... λ.επ. 60 [70]
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γ. Καμπούρογλου. λ.επ. 60 [70]
 «Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail..... δρ. 1,50 (1,70)
 «Τὸ Κατρεμμένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοῦρ..... Δρ. 1,50 (1,70)
 «Μαθίλδη» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν..... Δρ. 7 (8)
 «Ζιλ Βλά» μυθιστορία..... Δρ. 5 (6)
 «Ἀνθρωπὸς τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Α. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)